

POETICI DOUĂMIISTE: FRACTURISMUL ȘI UTILITARISMUL*

Emilia PARPALĂ

Experimentul literar este însoțit, de regulă, de metatexte – gândite ca programe explicative, disociative și identitare. Ne propunem să prezentăm, într-un cadru semio-pragmatic (referențial și comunicațional), relația dintre manifestele unor microgrupuri douămiiste și practica literară pe care au generat-o.

Inflația de „arte poetice” a favorizat, în postmodernismul poetic românesc: (a) coagularea poeticilor de grup; (b) polemica între promoții/generații; (c) extremismul și efemeritatea convențiilor literare.

1. Este nouă noua poetică?

La aproape un deceniu de la Revoluție, spre sfârșitul anilor '90, poezia tânără a efectuat o schimbare de cod semnificativă, în încercarea de a-și preciza identitatea în opoziție cu textualismul optzecist. Este vorba despre o poezie de criză, (auto)afirmată avangardist, izomorfă cu paradigma socio-culturală și centrată, paradoxal, pe teza poeziei ca act de comunicare.

Marin Mincu, promotor entuziast al noului val, a reținut, în prefața la antologia sa, *Generația 2000*, câteva caracteristici ale noii „generații de creație”: ruptura violentă, nevoia de comunicare în sine, preocuparea de a recupera subiectul scriiturii, fracturarea discursivă, autenticitatea, exorcizarea obscenității, visceralizarea autobiografiei (2004: I-VI).

Într-o prezentare a antologiei *no longer poetry: new Romanian poetry*, ediție bilingvă realizată de David Morley și Leonard-Daniel Aldea (numele real al poetului Adrian Urmanov), publicată la Heaventree Press, Warwick, 2007, Igor Mocanu a reținut următoarele caracteristici generale ale douămiismului poetic:

a) extrema *eterogenitate*, în ciuda coeziunii de cenaclu sau de platformă teoretică. Într-adevăr, polimorfismul/„reinventarea” dictează atât „direcțiile”, cât și absența congruenței între volumele aceluiași autor.

b) funcția *teleologică* a formei poetice. Interesul acut pentru a recâștiga publicul este ceea ce-i recomandă ca „generație tu”, a dialogului cu cititorul.

c) o poetică a *contingenței*. Reflexul corporalității (generice și specifice) este cea mai evidentă trăsătură comună tuturor acestor poeți.

Adăugăm, ca o notă particulară a corpusului, „frăția” poetică dintre români și moldoveni; „comandoul de la Chișinău” (Alexandru Vakulovski) se singularizează prin atitudinea „huliganică”, prin oralitate/ colocvialitate, prin discursul „ultragiant” (Mincu 2004: 47).

Manifestându-se neoavangardist, dionisiac și arogant, tinerii poeți recuză impersonalitatea textualiștilor și constată moartea postmodernismului; proclamă, în

Emilia PARPALĂ

schimb, autenticitatea, contextul și fluența canalelor comunicării. Radicalismul nihilist îi determină pe douămiiști să afirme, prin contrast cu sclerozarea poeziei optzeciste, originalitatea noului discurs. O voce din interior, Elena Vlădăreanu, emphasizează retorică alterității: „[...] literatura lor e altfel. Pentru că ei vorbesc altfel. Literatura lor se naște la limita dintre comercial, existențial și mediatic. Nu cunoaște reguli, nu impune reguli. Scrisul e autentic, e plin de viață, e o mărturie a ființei de carne (care suferă, e plină de păcate, de remușcări sau de bucurie) a celui care scrie. În text îl vezi pe autor zvârcolindu-se și așa ajunge la tine. Optzeciștii s-au oprit la un spațiu (călduț, confortabil) al textului. Aici s-au dat bătăliile lor mari/mici, aici au fost cele mai multe acte vitejești. Ei au instaurat o lume, au imaginat o lume. Nu e vina nimănui dacă astăzi nu ne mai spun mare lucru, nu ne mai conving. Dacă noi aducem ceva nou, aducem (și aici). Lumea pe care o construim nu mai are foșnetul universului de carton. Lumea pe care o s-o găsiți în textele noastre o să vă pară cunoscută, aici ne întâlnim cu toții” (Vlădăreanu 2004: 327).

2. Platforme teoretice

Douămiiștii s-au afirmat polemic, prin manifeste vitriolante, gândite ca replici la procesul de instituționalizare a convențiilor literare; de aici, proliferarea metadiscursurilor și interesul pentru translația dinspre forma spre conținutul și efectul textului poetic. Avangarda douămiiștă s-a identificat cu discursul teoretic despre vitalitatea literaturii și a statuat dependența creației de poeticile normative ale grupului.

Fracturismul și utilitarismul sunt cele două paradigme ale realismului „crud”, generator de „poeme calde”, care refac legătura dintre instanțele comunicării literare (autor – cititor), dintre poezie și viață. Productivitatea și longevitatea acestor “manifeste”, raportul dintre teoria și practica literară, dintre intenție și realizare constituie obiectivele cercetării de față.

2.1. Manifeste fracturiste

Primul *Manifest fracturist* a fost lansat în „Monitorul de Brașov”, în octombrie 1998, de către brașoveanul Marius Ianuș și basarabeanul Dumitru Crudu, în numele unei direcții care-i include pe moldovenii Ștefan Baștovoi, frații Vakulovski și pe românii: Ruxandra Novac, Domnica Drumea, Zvera Ion, Răzvan Țupa. Fără rădăcini interne, fracturismul se afiliază unor poeți străini care l-au prefigurat: Yves Martin, Allen Ginsberg, Velimir Hlebnikov, E. Cummings, John Ashbery, „noii barbari” – poeții polonezi ai anilor '90.

Manifestul se centrează pe concepte precum: anarhism, antidogmatism, autenticitate, originalitate, sinceritate, subiectivitate. Ca reflectare literară a unei realități noi, fracturismul are mai multe niveluri: în plan politic, curentul este marcat de anarhism, în plan social, de antidogmatism, în plan estetic de fisură/discrepanță: „Anarhia noastră este revolta unor mai mult sau mai puțin falși marxiști care [...] pledează pentru o lume care distruge valorile spirituale ale umanității. Mai bine să distrugem noi lumea. Pentru a vă oferi cel mai simplu

Poetici Douămiiste: Fracturismul Și Utilitarismul*

exemplu al fracturii mesajului în lumea în care trăim: în registre diferite, e o fractură între un film mizerabil de la vreo televiziune și reclamele scârboase care îl întrerup. E normal ca aceste fisuri, vizibile cu ochiul liber, să se reflecte în scris. Creierul nostru funcționează (dacă o face) asemenea lumii în care trăim”.

După ce a descoperit fisurile realității și ale existenței, fracturismul vrea să instituie „o coeziune între felul cum trăiești și poezia pe care o scrii. Fracturismul a înțeles că aceste două lucruri nu pot fi despărțite”. Canonada negației neoavangardiste își ia drept țintă poetica optzecistă și postmodernismul: „Fracturismul desfide poezia optzecistă a realului, derivată din cultură și împănată cu o multitudine de planuri științifice”, desfide cotidianul și jocurile textuale. În contrapartidă, „fracturismul reclamă o subiectivitate necontrafăcută, nouă, care să poată institui puncte de vedere necunoscute asupra realității. Poezii fracturiști pornesc de la ceea ce le este caracteristic doar lor. Fracturismul este primul curent care nu mai are nici o legătură cu poezia realului, cu noul antropocentrism sau cu textualismul. În sfârșit, fracturismul este primul model al unei rupturi radicale față de postmodernism”.

2.1.1. Anexe la “fracturism”

Această primă variantă a fost completată cu trei anexe, două pentru poezie și una pentru proză. Comparativ, ele permit aceleași concepte, pe care însă le nunațiază, le personalizează, le potențiază prin adeziune.

2.1.1.1. Prima anexă, redactată de Dumitru Crudu, propune:

a) *concretizarea mesajului*: „fracturismul refuză generalitatea limbajului comun”. Pentru a accede din nou la complexitatea vie a realului și a individualității, se impune refuzul noțiunilor, al conceptelor, al etichetelor;

b) *subiectivizarea mesajului*: „Fracturismul propune o soluție: transferul atenției dinspre obiectul/obiectele decupate asupra subiectului emițător/receptor. Fracturismul a înțeles că obiectul/obiectele decupate trebuie să treacă în plan secund, iar odată cu aceasta și tehnica aparatului de filmat, hiperutilizată. De asemenea, fracturismul renunță la a-și adjudeca niște perspective neutre, obiective și exterioare asupra realității. Fracturismul revendică reparația în prim-plan a subiectului real al poetului, în detrimentul obiectului prezentat sau a (prezentării) tehnicilor poetice, pentru că numai în acesta am mai putea surprinde nuditatea fragilă a realului”;

c) *reactivitatea*: „Pentru a ajunge la realitate, poetul ar trebui să descompună obiectul într-o avalanșă de reacții personale și senzații ireductibile”.

Fracturismul aduce câteva soluții:

1. Deconceptualizarea cadrului în care se manifestă reacțiile noastre;
2. Insolitarea cadrului, prin potențare (de exemplu, frica, singurătatea);
3. Reconstituirea unor situații nonverbale: să recompun în limbaj mimica, gesturile și intensitatea vocii pe care le avusesem în acel moment;
4. Estomparea granițelor dintre obiectul care provoacă anumite reacții și reacțiile pe care le avem;

Emilia PARPALĂ

5. Obiectul ar trebui să fie absent, fiind sugerat prin cadru sau prin situații;

6. În afară de reacțiile strict personale, într-o poezie n-ar trebui să existe nimic altceva;

7. Autenticitatea poate exista numai la nivel de reacții.

Corolarul antropologic al manifestului hipostaziază singurătatea ființei, ca “cel mai mare bine pe care îl avem”.

2.1.1.2. În a doua anexă, Marius Ianuș vorbește despre:

a) *efectul de ingenuitate* și despre *imagism*: „pentru noi, efectul cel mai puternic al artei este ingenuitatea. EFECTUL DE INGENUITATE. Poezia este, pentru noi, o intervenție asupra realului (da, în fond sîntem niște neo-imagiști)”;

b) *complexul emoțional* (adică empatia): „se poate face fracturism chiar îmbinînd discursuri contradictorii rostite în parlament, cu condiția ca acestea să nască sentimente reale, sentimentele ființei care e supusă la audierea lor”;

c) *nevoia de autenticitate*. În căutarea unui model poetic perfect adaptat lumii de azi, fracturismul constată decesul precedentei: „Pentru noi, postmodernismul nu mai există. [...] Fracturismul declară: postmodernismul este un curent prozaic ajuns în anii 80 în România și dispărut tot atunci. Restul e literatură”.

Pentru a ajunge să surprindă adevăratele dimensiuni ale lumii de azi, Ianuș imaginează un demers prefracturist, numit „capcană existențială”: „Premisa ei este că un poet nu trebuie să lucreze doar la nivelul tehnicilor de scriitură, ci, în primul rînd, la perfecționarea (legăturii cu) stărilor psihice/sufletești, în sensul intensității trăirii și capacității de receptare a lor. Pentru a ajunge la asta, poetul trebuie să se pună veșnic în ipostaze extreme”. Ideea de bază a fracturismului (neputința creării unor efecte emoționale de lectură din simpla fabulație, fără substrat existențial) determină limitele lui pragmatice: „Poezia fracturistă este una dintre cele mai atroce forme de artă. Te consumă infinit. De fapt, nici nu cred că se poate face prea mult fracturism”.

Excentricitatea curentului rezultă, paradoxal, din normalitatea acestei poetici mimetice: „Ne-am săturat de obiectivarea senzațiilor, imagini suprarealiste [...], lălăială metaforică și zdrăngănele. A venit vremea poeziei trăite, asumate, adevărate”.

2.1.1.3. A treia versiune a manifestului fracturist este *Fracturismul în proză*, de Ionuț Chiva. Locul comun în care se întâlnește cu Ianuș este credința în sinceritatea scrierii și în scrisul exorcist: „Proza postbelică românească e neinteresantă nu pentru că nu e scrisă frumos, ci pentru că e scrisă fals. Romanul obsedantului deceniu are o schemă extrem de vizibilă [...] Textualismul, deconspirarea mecanismelor, jocul cu textul pot da lucruri interesante, amuzante, spirituale chiar, dar care nu spun nimic despre nimic”.

Provocată de mesajele discordante ale lumii de azi, proza fracturistă nu poate fi decât una a „fracturării sinelui”, a nebuniei ori a inocenței infantile. Emoțional, fracturismul revendică sfîșieri moderne: „Spleenul, greața, semnificate de

*Poetici Douămiiste: Fracturismul Și Utilitarismul**

tensiunile marilor sfâșieri țin cumva de paradigma fracturismului. Aș putea spune că Bacovia (poetul) este primul mare fracturist român”. Dintre străini, Chiva îi adoptă ca străbunici ai fracturismului pe Le Clézio, Salinger și Jack Kerouac. Dar cel mai important lucru este că fracturismul nu e poezie, proză, filosofie etc., ci congruența dintre existență și discurs: „să trăiești cum scrii”.

2.2. Manifestul utilitarist

Adrian Urmanov (*eu sunt poemul utilitar*) pornește de la constatarea că „textul poetic a ajuns astăzi [...] la stadiul autoseparării totale, a desprinderii din context [...] în textul poetic actual perspectiva receptorului nu importă: totul se petrece la nivel de emițător și tehnici de codare a mesajului”. Caracterul unidirecționat al comunicării are ca efect imunizarea consumatorului de poezie la stimuli poetici. Chiar și fracturismul, care absolutizează contextul, pierde din cauza „accentului prea puternic pe care-l pune pe bruiaj”. Textele contemporane sunt moarte, deoarece „nu produc un efect. Nu mobilizează. nu schimbă nimic în nimeni”.

Formulată în limbajul tehnic al advertising-ului și al teoriei comunicării, poetica utilitaristă este construită pe analogia dintre textul poetic și textul publicitar, ca discursuri persuasive: „poemul utilitar lucrează cu principii psihologice, teorii de advertising, cercetări de marketing – poetul utilitar știe că ceea ce funcționează astăzi va fi uzat moral peste doi ani”. De aceea, poemul utilitar își propune „reechilibrarea procesului comunicațional prin considerarea statutului receptorului și a mesajului”. Destinat „generației tu”, poemul utilitar înlocuiește viziunea estetic-imaginativă cu o viziune funcțională, ceea ce nu presupune o formulă tehnică proprie. Dacă poetul este, în noua poetică, un creator de interfețe comunicaționale, poziția lui descentrată permite concluzia: „poemul utilitar nu mai aparține poetului. poemul utilitar aparține receptorului”. Derivată din fracturism, poetica utilitaristă se construiește în jurul mecanismelor de comunicare și are ca miză efectul de resensibilizare a cititorului.

3. Poezia fracturistă/utilitaristă

Ne putem întreba dacă impactul celor două platforme experimentale a fost cel scontat și care este extensiunea lor? Cum se produce „traducerea” discursului teoretic în discurs poetic?

Este firesc ca la promotorii fracturismului/utilitarismului să existe feed-back-ul prin care creația confirmă (chiar și parțial) manifestele. La Urmanov, de pildă, *eu sunt poemul utilitar* este primul text din volumul *poeme utilitare*, dependența poeziei de metatext fiind vizibilă. Însă incompatibilitatea codurilor antrenate în acest proiect (poezie = publicitate) a determinat dificultăți și limite de utilizare (Urmanov și Ianuș au fost conștienți de uzura modelelor lor), așa încât sfera utilitarismului se limitează la acest volum gândit ca ilustrare a principiilor conform cărora „poezia este act de comunicare” și „poezia este efectul asupra cititorului”. Cu toate că fracturismul a avut o productivitate mai bogată decât aripa utilitară, cele două direcții n-au reușit să coaguleze generația 2000, care rămâne esențial

Emilia PARPALĂ

eclectică și polimorfă. Morala: extravaganța (neo)avangardistă determină efemeritatea convențiilor artistice.

În procesul de transcodare a discursului prescriptiv în discurs poetic au loc distorsiuni ce țin de natura celor două limbaže; devierile „cu poeticitate” sunt însoțite de pierdere/adaos de informație/expresivitate. Prezentăm, în cele ce urmează, câteva dintre ele.

3.1. Fracturismul poetic

Poezia lui Dumitru Crudu și a lui Marius Ianaș, doi dintre pionierii douămiismului, este edificatoare în privința fidelității față de fracturism: primul pare a-l practica în litera, cel de-al doilea, în spiritul său.

3.1.1. Filtrarea senzorială a contextului printr-o subiectivitate ubicuă determină, la Crudu, deconceptualizarea lui. Este greu să institui sens din aglomerarea caleidoscopică a numelor comune, liberă de constrângeri izotopice: „rufele spălate / sălbatic / pe sârmă / puse la uscat / pe țârm / seducătoare / ușa / ude / nouțe / să vie / în ora / în saloane / dansuri / și mobilă albă / pe pereți / pânze de păianjen / pe umeri / pe mâini” (*Rufele spălate*).

Destructurarea contextului corespunde, în planul expresiei, regresiei lingvistice spre formele primitive ale codului:

- prin repetiție, cuvântul își pierde sensul și statura grafică; se atinge o stare prelexicală, în care continuum-ul verbal anihilează sensul și elementele discrete: „aș vrea pur / și simplu să comand / bere / doar o bere dimitrie / și mai mult nimic / nimic nimic nimic / nimicnimicnimicnimicnimicnimicnimicnimic / nimicnimicnimic / nimic” (*Dimitrie*);

- integritatea lexemelor este lezată prin amputarea unor foneme: „oemul sta ste cris rea n rabă imitrie a ncercat / i l i ip u-i u-i un u-a juns entiment imitrie ste / arac l rea ani l rea jutoare au oate u / [...] ici ste ine atura imitrie ste arac / imitrie imitrie u-i otul ierdu artea i atura / imitrie imitrie” (*dimitrie michea*);

- mesajul este redus la primul nivel de articulare: „ha ha ha ha ha / o o o o o o o / ou ou ou ou / u”;

- deși punctuația este ignorată voluntar de douămiști, Crudu o folosește ludic, în locul oricărui limbaj: „....., ..., ...-/ .... / ..... / ..... / .....- / .. . . . !” (*sonet de libov, trist 12*);

- disfuncționale, elementele de relație sunt enumerate la sfârșitul poemului, ca un rezervor paradigmatic utilizabil aleatoriu: „darmie / nu-mi place barthes / rufele fufele / și căci în ține / dar iar unde despre ce / departe oare / să fie gagra aceea” (*Rufele spălate*). Asintaxismul este compensat printr-un procedeu pe care l-am semnalat și la optzeciști: sintaxa fonică: ușa/unde; hai/hainele; umerii/unii.

3.1.2. Mai puțin fracturate, textele lui Marius Ianaș tind să rămână într-un preambul perpetuu, refuzul cristalizării fiind consecința unor presupuse perlocuțiuni asupra cititorului: „Dar poemul încă n-a început / prologul ăsta e lung pentru că ninsoarea e lungă / există în el prietenii care fac ochii mei mai / isterici

Poetici Douămiiste: Fracturismul Și Utilitarismul*

mai lungi aproape de lacrimi / poate l-ai citit degeaba / nici n-o să fie un poem / dar poți să citești *hârtie igienică*” (*Odă hârtie igienică*). Credincios anexeii la manifest, poetul validează exigențele de reactivitate subiectivă la stimuli: „în *hârtie igienică* am purtat inima mea de câine cu aripi / învelită atent în buzunar / cu mâinile înghețate / cu picioarele încă reci / în plină fornicăție / în zăpadă igienică”; „scriam o carte crudă / cu pielea jupuită / unde să-mi șterg toată mizeria” (ibidem).

3.2. Poeme utilitare

Volumul lui Urmanov, *poeme utilitare* (2003) urmează debutului cu *cărnuri cannonice* (2001), aducând o deplasare a accentului de la interioritate spre exterioritate. După rătăcirea prin visceral, ca alegorie a păcatului, poetul își eliberează sufletul din capcana trupeză, își descentrează narcisismul și-l descoperă pe Celălalt – „fratele” lui, cititorul. Este un „masochism luminos” (Cosmescu 2007) – o relație în care celălalt trece pe prim-plan și totul se desfășoară în dependență de „tu”. Deschiderea și căldura din *poeme utilitare* devin marca scriiturii lui Urmanov, cu o expresie deplină în *sushi*, 2007, volumul publicat după ce poetul s-a călugărit, în 2004.

Este o poetică „solară, optimistă și euforică” (Komartin 2007), în care comunicarea fatică o substituie adesea pe cea semantică. Ambiguizarea și reversibilitatea pronumelor personale (eu – tu), formule de salut, împărțășirea unor obiecte și situații constituie recuzita acestor poeme: „bună dimineața / soarele e cu tine ține minte asta / toata ziua asta să îți între pereții capului bună dimineața soarele e cu mine”. Pentru a-l recuceri pe cititorul îndepărtat de poezia tehnică a predecesorilor, poetul demolează barierele de statut, își recuză condiția și optează pentru aspectul analogic, emoțional al comunicării empatică ori senzoriale: „asta nu e un poem / eu nu scriu poeme / eu vreau să fiu prietenul tău bun / atâta tot”; „noaptea dormi noaptea stau aplecat pe covor / ca și cum aș fi deasupra ta / transpiri ușor / îmi place asta îmi frec spatele palmei de pielea gâtului tău / tresari”).

Volumul *poeme utilitare* este construit programatic pe un principiu al **spunerii adresate** care, mimând naturaletă impropriației (eliminarea majusculilor după punct, pentru a sugera fluxul rostirii), face uz de acte de limbaj (cf. repetarea verbelor performative: „îți zic”, „îți spun”, „îți vorbesc”): „tu esti prietenul meu bun de asta îți zic ție că / dacă vrei și tu / între noi poate să fie un loc unde lumina își permite să se răcorească o vreme / tu ești prietenul meu bun de asta îți zic ca să nu uiți cumva și să nu uit nici eu / mai încolo” [...] „și să-ți amintești că-ț i spun toate astea și că tu le înțelegi pentru că tu deja ești în așteptare” [...] „între noi chiar aici îți spun este / un spațiu făcut din liniște nu-ți pot arăta nici o imagine / aș vrea să bag mâna și să scot ceva să-ți arăt de acolo / singurul mod să te duc acolo / fii pe stradă te așezi lângă stâlp îți sprijini capul pe genunchi ascultă / îți spun îți spun merită să îți tacă urechile/și sunt aici în fața ta bolile mele lângă bolile tale și îți spun”.

Transcrierea codurilor kinezic, proxemic, senzorial intră în logica programului utilitarist: „tu știi că e așa cum spun eu / pentru că îți vorbesc de aici

Emilia PARPALĂ

de jos de lângă tine / și știi că-ți vorbesc de frică tuturor ne e la fel de frică / în același zgomot pe care-l facem ca niște gândaci mii de gândaci care nu vor / să stea locului / între timp eu rămân aici lângă tine ne verific din vreme în vreme / mă frec ușor de pielea ta când îmi îngheață sângele noaptea de frică”; „zic astea cum m-aș spăla pe dinți dar mă aplec să plâng în ochii tăi noaptea / ca să vrei să stai o vreme lângă mine / asta e tot / peste mine și tine e o cocoasă mare de liniște / îți spun trebuie s-o atingi”. Naiva împrietenire cu cititorul vizează seducerea lui în zona mediocră a unui discurs nespecific.

4. Concluzii

În ciuda celor două platforme program, practicate de autorii lor și de alți câțiva emuli, poezia douămiistă este eclectică și adesea infidelă postulatelor teoretice, stilistic omogenizante. Toleranța postmodernismului față de kitsch și consumerism a deschis calea experimentării excesive a argoului, a limbajului obscen legat de explorarea corporalității, în numele sincerității scriiturii, al autenticității. Formulate în jargon mediatic, manifestele douămiiste prognozează sincronizarea poeziei cu formele de comunicare mediatică. Nu putem să nu constatăm distanța dintre proiect și realizare: lipsa de substanță a producției literare contrastează flagrant cu zgomotoasele platforme teoretice.

NOTĂ

* Acest articol este publicat în cadrul Grantului CNCSIS cod ID 381, contract nr. 757/19.01.2009.

BIBLIOGRAFIE

- Benveniste, Emil, *Problèmes de linguistique générale*, vol. I, II, Paris, Gallimard, 1966, 1967. (Benveniste 1966/1967)
- Cosmescu, Alex, „Deschidere și căldură la maxim”, în *Contrafort*, 11-12 (157-158), noiembrie-decembrie, 2007, <http://www.contrafort.md/2007/157-158/1349.html> (Cosmescu 2007)
- Crudu, Dumitru, *Falsul Dimitrie*, Târgu Mureș, Arhipelag, 1994. (Crudu 1994)
- Idem, *Poooooooooate*, București, Editura Vinea, 2004. (Crudu 2004)
- Crudu, Dumitru, Ianuș, Marius, „Manifestul fracturist”, în *Monitorul de Brasov*, 1998 http://asalt.tripod.com/a_086.htm (Crudu, Ianuș 1998)
- Ianuș, Marius, *Manifest anarhist și alte fracturi*, București, Editura Vinea, 2000. (Ianuș 2000)
- Idem, *Ursul din containă*, București, Editura Vinea, 2002. (Ianuș 2002)
- Komartin, Claudiu, *Adrian Urmanov. Între poezie și utilitarism*, 2007, <http://www.clublitar.com/text.php?tid=5810#sus> (Komartin 2007)
- Mincu, Marin, „O nouă generație literară”, în *Ziua Literară*, nr. 40, 10 februarie 2003, reprodus în Mincu, Marin, *Generația 2000. Antologie*, Constanța, Editura Pontica, 2004, p. 321-322. (Mincu 2004)

*Poetici Douămiiste: Fracturismul Și Utilitarismul**

- Marin Mincu – „Fracturismul poetic – o negație neoavangardistă a optzeciștilor”, în *Luceafărul*, nr. 7, 21 februarie 2001, http://asalt.tripod.com/a_086.htm (Mincu 2004)
- Mocanu, Igor, *no longer poetry: new romanian poetry*, <http://www.contrafort.md/2007/157-158/1357.html> (Mocanu 2007)
- ****Poetarium. Biblioteca de poezie*, http://www.primavarapoetilor.ro/pagini_leaz.html
- Parpală Afana, Emilia, *Poezia semiotică. Promoția 80*, Craiova, Editura Sitech, 1994. (Parpală Afana 1994)
- Soviany, Octavian, „Promoția 2000 față cu reacțiunea”, în Mincu, Marin, *Generația 2000. Antologie*, Constanța, Editura Pontica, 2004, p. 329-331. (Soviany 2004)
- Urmanov, Adrian, „eu sunt poemul utilitar” în *Paradigma*, nr 1-2 / 2003, reprodus în Mincu, Marin, *Generația 2000. Antologie*, Constanța, Editura Pontica, 2004, p. 339-343. (Urmanov 2004)
- Idem, *cărnurile cannonice*, Constanța, Editura Pontica, 2001. (Urmanov 2001)
- Idem, *poeme utilitare*, Constanța, Editura Pontica, 2003. (Urmanov 2003)
- Idem, „generația tu: o altă inimă/o altă literatură”, în *Paradigma*, nr 1-2 / 2003 <http://www.revistaparadigama.ro/> (Urmanov 2003)
- Idem, „eu sunt poemul utilitar”, în Mincu, Marin, *Generația 2000. Antologie*, Constanța, Editura Pontica, 2004, p. 339-343. (Urmanov 2004)
- Vlădăreanu, Elena, „Ia-ți târfa și pleacă”, în Mincu, Marin, *Generația 2000. Antologie*, Constanța, Editura Pontica, 2004, p. 325-328. (Vlădăreanu 2004)

ABSTRACT

Fracturism and Utilitarianism are the main paradigms of the Romanian poetics of the Millenium, a turning point in the becoming of poetic post-post-modernism.

The productivity of these manifestos, the congruity of the metadiscourse with the literary practice represent the objectives of this article, as well as the critical evaluation of the prominent ‘actors’: Crudu, Ianuș and Urmanov. In spite of specific concepts (authenticity, reactivity, subjectivity, sincerity) and principles (poetry as communication act, the seduction of the reader, the isomorphism between poetry and media discourse), the poetry of the Millenium generation is controversial and misunderstood.

Key words: fracturism, utilitarianism, poetics of the Millenium